

Voor de fans van Karin Slaughter en Nicci French

IN HET
VIZIER

THRILLER

ROSE
Karen
SE

ROSE

Karen

In het vizier

De Fontein

Proloog

Chicago, maandag 29 december 2003, 19.00 uur

De zon was ondergegaan. Maar dat gebeurde wel vaker. Hij zou moeten opstaan en een lamp aandoen.

Maar hij hield van de duisternis. Hij hield van de rust en de stilte die erbij hoorden. De wijze waarop ze een man kon verbergen. Binnen en buiten. Hij was zo'n man. Verborgen. Binnen en buiten. Helemaal alleen.

Hij zat aan zijn keukentafel en staarde naar de glimmende, nieuwe patronen die hij had gemaakt. Helemaal alleen.

Maanlicht viel naar binnen door de kieren tussen de gordijnen voor het raam en verlichtte één kant van de glimmende voorraad. Hij pakte een van de patronen, hield hem in het licht, draaide hem in zijn vingers, rond en rond. Stelde zich de schade voor die hij zou aanrichten.

Zijn lippen krulden zich tot een glimlach. O, zeker. De schade die hij zou aanrichten.

Hij kneep in de duisternis zijn ogen samen en hield de kogel in de baan maanlicht. Bestudeerde het merkteken dat zijn handgemaakte matrijs in de onderkant van de patroon had geperst, twee met elkaar vervlochten letters. Het was het merkteken van zijn vader en dat van diens vader voor hem. Het symbool stond voor familie.

Familie. Hij zette de patroon zorgvuldig op tafel. Zijn vingers gingen naar het kleine medaillon dat het enige was wat nog resteerde van zijn familie. Van Leah.

Het medaillon was van haar geweest, ooit een bedeltje aan haar armband dat rinkelde bij elke beweging die ze maakte. Met letters erin gegraveerd die stonden voor waar ze haar geloof op baseerde.

Hij ging er met zijn vingers overheen, een voor een. WZJD.

Inderdaad. Wat zou Jezus doen?

Zijn adem stakte even en hij liet hem vervolgens weer ontsnappen. Waarschijnlijk niet wat hij op het punt stond te gaan doen.

Hij tastte blindelings naar links en zijn vingers sloten zich om de rand van een fotolijst. Hij sloot zijn ogen, niet in staat om naar het gezicht achter het glas te kijken, maar deed ze vervolgens snel open, omdat het recentere beeld dat in zijn hoofd kwam te erg was om te verdragen. Hij had nooit geloofd dat zijn hart nog een keer zou kunnen breken, maar elke keer dat hij in haar ogen staarde, voor altijd vastgelegd op film, beseftte hij dat hij het bij het verkeerde eind had gehad. Een hart kón opnieuw breken, telkens weer.

En hersenen konden beelden blijven herhalen die zo afschuwelijk waren dat ze een man tot waanzin konden drijven. Telkens weer.

Hij vergeleek het gewicht van haar foto in het goedkope zilverkleurige lijstje in zijn linkerhand met dat van het fragiele medaillon dat hij in zijn rechterhand hield.

Was hij krankzinnig? En maakte het wat uit als dat zo was?

Hij zag nog levendig voor zich hoe de lijkschouwer het laken dat haar had bedekt had teruggeslagen. De lijkschouwer had besloten dat de aanblik te afschuwelijk was om de identificatie rechtstreeks te doen en had er daarom voor gekozen om het via een gesloten televisiecircuit te laten verlopen. Hij herinnerde zich ook nog levendig hoe de hulpsheriff had gekeken toen haar lichaam zichtbaar werd. Met een blik vol medelijden. Met een blik vol afkeer.

Hij kon niet zeggen dat hij hem dat kwalijk nam. Het gebeurde niet elke dag dat het bureau van de sheriff van een kleine plaats het stoffelijk overschot ontdekte van een vrouw die een einde aan haar leven had willen maken. En ze had er een einde aan gemaakt. Niks pillen of doorgesneden polsen. Geen verhulde noodkreten om hulp van zijn Leah. Nee. Ze had er doortastend een einde aan gemaakt.

Ze had er een eind aan gemaakt met de loop van een .38 tegen haar slaap.

Zijn lippen krulden zich tot een glimlach zonder humor. Ze had er een eind aan gemaakt als een man. Dus had hij daar als een man gestaan, geknikt. Maar de stem die uit zijn keel kwam was die van een vreemde geweest. 'Ja, dat is ze. Dat is Leah.'

De lijkschouwer had een keer geknikt ten teken dat hij het had gehoord. Toen ging het laken weer omhoog en was ze verdwenen.

Jazeker, een hart kon opnieuw breken, telkens weer.

Hij zette de lijst voorzichtig terug op de tafel en pakte de patroon weer op. Hij ging met zijn ene duim over het merkteken dat van zijn vader was geweest en met de andere over het teken van Leah. WZJD. Nou, wat zóú Jezus doen?

Hij wist het nog steeds niet. Maar hij wist wel wat Hij níét zou doen.

Hij zou niet hebben toegestaan dat een twee keer veroordeelde verkrachter vrij kon rondlopen op jacht naar onschuldige vrouwen. Hij zou niet hebben toegestaan dat het monster weer kon toeslaan. Hij zou het niet hebben laten gebeuren dat zijn slachtoffer in zo'n vreselijke depressie raakte dat ze zich van het leven beroven als haar enige uitweg zag. En Hij zou zeker niet hebben toegestaan dat de verkrachter voor een derde keer zijn straf ontliiep.

Hij had om wijsheid gebeden, de Heilige Schrift geraadpleegd.

Mij komt wraak toe, zegt de Heer, had hij gelezen. God zou het laatste oordeel vellen.

Hij slikte moeizaam terwijl hij voelde dat Leah vanuit het lijstje naar hem keek.

Hij zou God helpen Zijn laatste oordeel een beetje eerder te vellen.

I

Chicago, woensdag 18 februari 2004, 14.00 uur

‘Je hebt bezoek, Kristen.’ Owen Madden wees door het raam naar de straat, waar een man in een zware winterjas stond die zijn hoofd vragend schuin hield.

Kristen Mayhew knikte hem kort toe en hij kwam het eethuis binnen waar ze haar toevlucht had gezocht na de woedende protesten in de rechtszaal en het spervuur van vragen van de pers bij de uitgang. Ze staarde in haar soep terwijl haar baas, assistent-hoofdofficier van justitie John Alden, op de kruk naast haar ging zitten. ‘Koffie, alsjeblieft,’ zei hij, en Owen schonk een kop voor hem in.

‘Hoe wist je dat ik hier zat?’

‘Lois zei dat dit de plek is waar je altijd naartoe gaat voor de lunch.’

En voor het ontbijt en voor het avondeten, dacht Kristen. Als het niet in een verpakking zat die in de magnetron kon, dan kwam het van Owen. De secretaresse van John was goed op de hoogte van haar gewoontes.

‘De plaatselijke zender heeft het normale programma onderbroken voor de uitspraak en de reacties,’ zei John. ‘Maar je hebt je goed geveerd tegen de pers. Zelfs tegenover dat mens van Richardson.’

Kristen beet op de binnenkant van haar wang en ze kolkte van woede bij de herinnering aan de microfoon van de blondine die in haar gezicht werd gedrukt. Ze had die microfoon het liefst in Zoe Richardsons... ‘Ze wilde weten of er vanwege dit verlies “gevolgen” zouden zijn binnen het OM.’

‘Je weet dat het hier niet gaat om prestaties. Je hebt de meeste veroordelingen op je naam staan.’ John huiverde. ‘Verdorie, ik heb het koud. Wil je me vertellen wat er daarbinnen is gebeurd?’

Kristen trok de spelden die haar haar strak in een knot hielden eruit. Een vlammende hoofdpijn was de prijs die ze betaalde voor het in be-

dwang houden van haar krullen. De haarspelden hadden zo veel energie opgeslagen dat het centrum van Chicago er een jaar lang op kon draaien. Haar haar kwam los en ze wist dat ze er nu uitzag als het weesmeisje Annie. Maar dan zonder hond die Sandy heette. En zeker zonder Daddy Warbucks die haar beschermdde. Kristen was op zichzelf aangewezen.

Ze masseerde vermoeid haar slapen. ‘De jury was verdeeld. Elf keer schuldig en één onschuldig. Jurylid nummer drie. Zijn ziel verkocht aan de “vermogende industrieel Jacob Conti”.’ De laatste woorden sprak ze op zangerige toon uit. Het was de omschrijving die de pers gebruikte voor de vader van Angelo Conti. De man van wie ze wist dat hij het systeem had gecorrumpeerd en een treurende familie gerechtigheid had ontzegd.

Johns ogen werden abrupt donker en hij klemde zijn kaken op elkaar. ‘Weet je dat zeker?’

Ze dacht aan de manier waarop de man op stoel nummer 3 geweigerd had haar aan te kijken toen de jury na vier dagen beraadslagen terugkwam. Hoe de overige juryleden vol verachting naar hem hadden gekeken. ‘Natuurlijk weet ik het zeker. Hij heeft een jong gezin, heel veel rekeningen. Hij is een uitgelezen doelwit voor iemand als Jacob Conti. We wisten allemaal dat Conti bereid was alles te doen om zijn zoon vrijuit te laten gaan. Kan ik bewijzen dat jurylid nummer drie geld van Conti heeft aangenomen in ruil voor een verdeelde jury?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, dat kan ik niet.’

Johns hand op de toog balde zich tot een vuist. ‘Dus we staan met lege handen.’

Kristen haalde haar schouders op. Uitputting dreigde de overhand te krijgen. Eén slapeloze nacht te veel in de aanloop naar het hoogtepunt van een belangrijk proces. En ze wist dat ze de komende nacht ook niet zou slapen. Ze wist dat zodra haar hoofd het kussen raakte ze de hartverscheurende kreten van de jonge echtgenoot van Paula Garcia zou horen die klonken toen de jury werd ontbonden en de zoon van Jacob Conti als vrij man de rechtszaal kon verlaten. In ieder geval tot het moment dat ze hem opnieuw terecht konden laten staan. ‘Ik zal beginnen het uitgavenpatroon van Jurylid Drie na te gaan. Hij zal het geld vroeg of laat uitgeven om zijn rekeningen te betalen. Dat is slechts een kwestie van tijd.’

‘En in de tussentijd?’

‘Begin ik aan een nieuw proces. En Angelo Conti gaat terug naar Northwestern en zal weer aan het drinken slaan en Thomas Garcia gaat terug naar zijn lege flat om naar een lege wieg te staren.’

John zuchtte. ‘Je hebt je best gedaan, Kristen. Soms is dat alles wat we kunnen doen. Had...’

‘Had hij zijn Mercedes maar om een boom gevouwen in plaats van op Paula Garcia te knallen,’ zei Kristen bitter. ‘Was hij maar niet zo dronken geweest dat het een goed idee leek om Paula Garcia uit haar autowrak te sleuren en haar dood te slaan met een wielsleutel om haar te laten zwijgen.’ Ze zat nu te beven, een combinatie van uitputting en verdriet om de vrouw en het ongeborn kind dat tegelijk met haar was gestorven. ‘Had Jacob Conti zich er maar drukker om gemaakt om zijn zoon verantwoordelijkheidsgevoel bij te brengen dan hem buiten de gevangenis te houden.’

‘Had Jacob Conti zijn zoon maar verantwoordelijkheidsgevoel bijgebracht vóórdat hij hem de sleutel had gegeven van een sportwagen van honderdduizend dollar. Kristen, ga naar huis. Je ziet er bedonderd uit.’

Haar lach klonk beverig. ‘Jij weet tenminste hoe je een meisje complimentjes moet maken.’

Hij beantwoordde haar lach niet. ‘Ik meen het. Je ziet eruit alsof je elk ogenblik in elkaar kunt zakken. Ik heb je morgen hier nodig om er weer tegenaan te gaan.’

Ze keek met een wrange glimlach naar hem op. ‘Wat ben je toch een vleier.’

Dat ontlokte hem wel een glimlach, heel even. Toen werd hij weer ernstig. ‘Ik wil Conti, Kristen. Hij heeft het systeem gecorrumpeerd, de jurylijst besmet. Ik wil dat hij daarvoor boet.’

Kristen dwong haar lichaam van de kruk te glijden, dwong haar benen haar te dragen terwijl ze zich verzette tegen de zwaartekracht en de uitputting. Ze keek John aan met een vastberaden blik. ‘Hier nog een.’

Woensdag 18 februari, 18.45 uur

Abe Reagan liep door het doolhof van bureaus van rechercheurs, zich heel goed bewust van de nieuwsgierige blikken die hem volgden ter-

wijl hij naar inspecteur Marc Spinnelli zocht, zijn nieuwe commandant.

Hij hoorde het gesprek dat binnen gaande was toen hij een meter van Spinnelli's deur was, die op een kier stond. 'Waarom hij?' wilde een vrouwenstem weten. 'Waarom niet Wellinski of Murphy? Verdomme, Marc, ik wil een partner die ik kan vertrouwen, niet een of andere nieuweling van wie nog nooit iemand heeft gehoord.'

Abe wachtte tot Spinnelli zou antwoorden. Hij twijfelde er niet aan dat de vrouw zijn nieuwe partner was en gezien haar recente verlies kon hij niet zeggen dat hij Mia Mitchell haar houding kwalijk nam.

'Je wilt helemaal geen nieuwe partner, Mia,' klonk het kalme antwoord en Abe nam aan dat dat wel klopte. 'Maar je krijgt wél een partner,' ging Spinnelli verder, 'en aangezien ik voor zover ik weet nog steeds je superieur ben, ben ik degene die bepaalt wie die partner is.'

'Maar hij heeft nog nooit bij Moordzaken gezeten. Ik heb iemand nodig die ervaring heeft.'

'Hij heeft ervaring, Mia.' Spinnelli's stem klonk kalmerend, zonder neerbuigend te zijn. Dat vond Abe prettig. 'Hij heeft de afgelopen vijf jaar undercover gewerkt bij Narcotica.'

Vijf jaar. Een jaar nadat Debra was neergeschoten was hij undercover gegaan. Hij had gehoopt dat het extra gevaar zou helpen de pijn te verdoven van te moeten toezien hoe zijn vrouw voortbestond in een door allerlei apparatuur in stand gehouden niemandsland. Artsen noemden dat een blijvend vegetatieve toestand. Het was hem niet gelukt. Een jaar geleden was ze overleden en hij was in zijn rol gebleven in de hoop dat het gevaar de pijn van haar helemaal kwijtraken zou verdoven. Dat was hem wel gelukt.

Mitchell deed er het zwijgen toe en Abe stond op het punt om aan te kloppen toen Spinnelli's stem opnieuw klonk, dit keer met een verwijtende toon. 'Heb je ook maar iets gelezen van de informatie die ik je heb gegeven?'

Er viel weer een korte stilte, gevolgd door Mitchells verdedigende antwoord. 'Ik heb geen tijd gehad. Ik moest checken of Cindy en de kinderen iets te eten in huis hadden.'

Cindy moest Cindy Rawlston zijn, de weduwe van Mitchells voormalige partner, Ray, die was gedood tijdens een hinderlaag waarbij Mitchell een litteken vlak boven een rib had opgelopen door een kogel die alle belangrijke organen op een haar na had gemist. Mitchell was

blijkbaar een agent met mazzel. Het was blijkbaar ook zo dat Abe heel wat meer over haar wist dan zij van hem. Hij zag zich niet langer genoodzaakt te luistervinken en klopte stevig op de deur.

‘Binnen.’ Spinnelli zat achter zijn bureau en Mitchell leunde met haar armen over elkaar geslagen tegen de muur. Ze nam hem scherp op. Mitchell was 1 meter 63 en haar 57 kilo bestonden uit een goedgeproportioneerde massa spieren. Volgens haar dossier was ze vrijgezel, nooit getrouwd geweest, en ze was eenendertig jaar. Haar gezicht zag er een heel stuk jonger uit. Haar ogen daarentegen... Alsof ze ruimschoots toe was aan haar pensionering. Abe kende het gevoel.

Spinnelli ging staan en stak zijn hand uit ter begroeting. ‘Abe, geweldige om je weer te zien.’

Abe keek Spinnelli kort aan terwijl hij hem de hand drukte, maar ging snel verder met het bestuderen van zijn nieuwe partner. Ze keek hem even in de ogen, ook al moest ze haar hoofd in haar nek leggen om dat te doen. Haar gezicht verried niets en ze bleef tegen de muur geleund staan. Al haar spieren waren zichtbaar gespannen.

‘Fijn je weer te zien, inspecteur.’ Hij beantwoordde haar blik. ‘Jij bent Mitchell.’

Ze knikte koeltjes. ‘Dat weet ik.’

Nou, dit wordt in ieder geval niet saai, dacht hij. Hij stak zijn hand uit. ‘Abe Reagan.’

Ze schudde hem kort de hand, alsof fysiek contact iets pijnlijks was. Dat was misschien ook zo. ‘Daar was ik zelf ook al achter.’ Ze wierp hem een vijandige blik toe. ‘Waarom ben je weggegaan bij Narcotica?’

‘Mia!’

Abe schudde zijn hoofd. ‘Laat maar. Ik kan rechercheur Mitchell wel even de ingekorte versie geven, gezien het feit dat ze het te druk heeft gehad om mijn dossier te lezen.’ Mitchells ogen vernauwden zich, maar ze zei niets. ‘We hebben een vijf jaar lopende undercoveroperatie afgerond waarbij we de slechteriken hebben opgepakt, samen met vijftig miljoen dollar aan pure heroïne, maar mijn dekmantel ging daarbij om zeep.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Tijd voor iets anders.’

Ze wendde haar blik niet af. ‘Oké, Reagan, je hebt je punt gemaakt. Wanneer begin je?’

‘Vandaag,’ zei Spinnelli. ‘Is alles afgerond bij Narcotica, Abe?’

‘Bijna. Ik moet nog een paar dingetjes regelen bij het Openbaar Mi-

nisterie, dus zodra we hier klaar zijn ga ik daar nog even naartoe.' Hij grijsde spijtig. 'Ik ben zo lang undercover geweest dat ik eraan zal moeten wennen om bij de officier van justitie gewoon door de voordeur binnen te lopen en mezelf weer als rechercheur aan te kondigen.' Abe werd weer ernstig. 'Krijg ik ook een bureau?' vroeg hij en hij zag de flits van pijn in Mitchells ogen.

Ze slikte moeizaam. 'Ja. Ik moet het nog wel uitruimen, maar –'
'Laat maar,' onderbrak Abe haar. 'Dat kan ik wel doen.'

Mitchell schudde heftig haar hoofd. 'Nee,' zei ze kortaf. 'Dat doe ik. Ga jij je dingetjes maar regelen. Als je terugkomt is het bureau helemaal voor jou.' Ze maakte rechtsomkeert en liep naar de deur.

Spinnelli aarzelde. 'Mia...'

Ze draaide zich met een ruk om en de pijn in haar blik had plaatsgemaakt voor woede. 'Ik zei dat ik het zou doen, Marc.' Ze ademde zwaar terwijl ze probeerde haar zelfbeheersing te bewaren.

'En hadden ze iets, Mitchell?' vroeg Abe zacht.

Haar blik schoot naar hem. 'Hadden ze wat?'

'Hadden Rays vrouw en kinderen iets te eten in huis?'

Ze ademde huiverend uit. 'Ja.'

'Mooi zo.' Abe zag dat hij had gescoord bij zijn nieuwe partner. Ze knikte kort bij wijze van antwoord, maar ze had zichzelf weer zo ver onder controle dat ze de deur niet achter zich dichtsloeg. Toch rammelde de zonwering voor het raam.

Spinnelli haalde diep adem. 'Ze is er nog niet overheen. Hij was haar mentor.' Spinnelli haalde zijn schouders op en Abe zag dat hij zelf ook nog kampte met onverwerkt verdriet. 'Hij was haar vriend.'

'Ook de jouwe.'

Spinnelli zag kans te glimlachen voor hij zich weer in zijn stoel achter zijn bureau liet zakken. 'Ook de mijne. Mia is een goede politievrouw.' Zijn blik werd scherp en Abe had plotseling het onaangename gevoel dat Spinnelli recht in zijn ziel keek. 'Ik denk dat jullie goed voor elkaar zullen zijn.'

Abe was de eerste die zijn blik afwendde. Hij rammelde met zijn autosleutels. 'Ik moet naar de officier van justitie.' Hij was al bij de deur voor Spinnelli hem tegenhield.

'Abe, ik heb je dossier wél gelezen. Je hebt geluk gehad dat je de laatste operatie hebt overleefd.'

Abe haalde zijn schouders op. Dat was zijn hele armzalige leven al

zo. Geluk, geluk, geluk. Ze moesten eens weten. 'Zo te zien hebben Mitchell en ik toch nog iets gemeen.'

'Mia werd neergeschoten terwijl ze Ray dekte. Jij hebt de reputatie dat je risico's neemt, dat je komt aanstormen om de zaak te redden.' Spinnelli keek ernstig. 'Laat je doodswens bij Narcotica. Ik heb geen zin in nog meer begrafenissen. Niet in die van jou en ook niet in die van Mia.'

Makkelijker gezegd dan gedaan. Maar omdat Abe wist wat er van hem werd verwacht, knikte hij stijfjes. 'Komt voor elkaar.'

2

Woensdag 18 februari, 20.00 uur

Kristen drukte verwoed op de liftknop. Ze ging alwéér laat het kantoor uit. ‘Ga naar huis en rust uit, gelul,’ mopperde ze. John wilde dat ze de volgende dag fris zou zijn, maar hij wilde ook een ‘snelle afronding’ van een zaak. Het een leidde tot het ander, zoals dat elke avond gebeurde. En net zoals elke avond verliet ze het kantoor toen iedereen al naar huis was, met inbegrip van John. Ze sloeg haar ogen ten hemel toen ze de kapotte lampen zag in de gang tussen hun kantoren en de liften naar de parkeergarage. Ze viste haar memorecorder uit haar zak.

‘Aantekening voor de afdeling Onderhoud,’ zei ze in het apparaat. ‘Twee lampen bij de liften doorgebrand.’ Hopelijk zou Lois die aantekening uittikken, samen met de twintig andere die ze de afgelopen drie uur had opgenomen. Lois weigerde nooit, het was alleen de kunst om haar aandacht te krijgen. Alle aanklagers gingen gebukt onder een enorme werklust en elk verzoek van de afdeling Speciale Onderzoeken had te maken met leven en dood. Helaas hadden Kristens zaken voornamelijk te maken met dood. En dat legde uiteindelijk beslag op het grootste deel van haar leven. Niet dat ze echt een leven had. Daar stond ze dan, bij de lift naar de parkeergarage, alleen en bijna te moe om er iets om te geven.

Ze liet haar hoofd voorover vallen en rekte spieren die verstijfd waren door het bestuderen van dossiers, toen plotseling de haren in haar nek overeind gingen staan en haar neus een lichte verandering in de bedompte lucht van de gang bespeurde. *Moe, jazeker, maar niet alleen. Er is nog iemand hier.* Instinct, training en oude beelden deden haar naar de pepperspray grijpen die ze in haar tas had, terwijl haar hartslag toenam en haar hersenen hun best deden zich te herinneren waar de dichtstbijzijnde uitgang was. Ze draaide zich met een ruk om – elke

beweging was weloverwogen, haar gewicht gelijkelijk verdeeld op de bal van haar voeten en de bus pepperspray in haar vuist geklemd. Voorbereid om te vluchten, maar klaar om zich te verdedigen.

Ze had maar een fractie van een seconde om de aanblik te verwerken van de kolossale man die achter haar stond met zijn armen over elkaar geslagen voor zijn brede borst en zijn blik vastgeklonken aan het digitale display boven de liftdeuren. Plotseling omknelde een van zijn enorme handen als een bankschroef haar pols en zijn ogen boorden zich in de hare.

Blauwe ogen, onmogelijk fel, maar zo koud als ijs. Ze hielden haar blik op onverklaarbare wijze gevangen. Kristen huiverde, maar bleef hem aanstaren, niet in staat haar blik af te wenden. Er was iets bekends aan zijn ogen. Maar de rest van hem behoorde aan een volslagen vreemde en die rest van hem vulde de gang; zijn brede schouders hielden het beetje licht dat er was tegen, zodat zijn gezicht in de schaduw was. Ze zocht in haar herinnering, probeerde te bedenken waar ze hem eerder had gezien. Ze zou zich een man van zijn postuur en persoonlijkheid toch zeker wel herinneren? Hoewel gehuld in schaduw, spraken de harde trekken onmiskenbaar van eenzaamheid en zijn kaaklijn straalde een onverwoestbare kracht uit. Ze had elke dag te maken met mensen die pijn en leed te verduren hadden en ze begreep intuïtief dat deze man beide in ruime mate had ervaren.

Het duurde nog een seconde voor ze beseftte dat hij net zo snel ademhaalde als zij. Met een gedempte vloek rukte hij het busje pepperspray uit haar hand en de betovering was verbroken. Hij liet haar pols los en ze begon die automatisch te masseren. Haar hartslag werd weer min of meer normaal. Hij had niet ruw gehandeld, alleen maar doortastend. Toch zou ze blauwe plekken overhouden aan de druk van zijn vingers, zelfs door haar winterjas heen.

‘Bent u gek geworden, dame?’ gromde hij. Zijn stem was een diep gerommel in zijn borst.

Ze reageerde als door een wesp gestoken. ‘Bent u gek geworden? Weet u niets beters te doen dan vrouwen te besluipen in een donkere gang? Ik had u wel iets aan kunnen doen.’

Een donkere wenkbrauw ging geamuseerd omhoog. ‘Dan bent u inderdaad gek. Als ik van plan was geweest u iets aan te doen, dan zou u niets hebben kunnen doen om me tegen te houden.’

Kristen voelde het bloed wegtrekken uit haar gezicht toen zijn

woorden tot haar doordrongen en op hetzelfde moment begonnen de oude beelden zich af te spelen. Hij had gelijk. Ze zou weerloos zijn geweest, aan zijn genade overgeleverd.

Hij keek haar doordringend aan. 'Niet flauwvallen, dame.'

Haar woede vlamde opnieuw op en dat was haar redding. Ze rechtte haar rug. 'Ik val nooit flauw.' Dat was in ieder geval waar. Ze stak haar hand uit met haar palm naar boven. 'Mijn pepperspray, als u het niet erg vindt.'

Hij gromde. 'Dat vind ik wel erg.' Maar hij liet het busje toch in haar hand vallen. 'Ik meen het, dame. Die pepperspray zou me alleen maar kwader hebben gemaakt. Vooral omdat u me niet meteen te pakken hebt genomen. Ik had het tegen u kunnen gebruiken.'

Kristen fronste haar voorhoofd. De wetenschap dat hij gelijk had maakte haar alleen maar bozer. 'Wat moet ik dan?' snauwde ze. De uitputting maakte haar grof. 'Hier gewoon blijven staan en me laten slachtofferen?'

'Dat zei ik niet.' Hij haalde zijn schouders op. 'Neem lessen zelfverdediging.'

'Dat heb ik gedaan.' De bel van de lift klonk en ze richtten allebei hun blik op de muur om te zien welke liftdeur als eerste open zou gaan. De deuren aan de linkerkant gingen open en de man zwaaide met een overdreven gebaar zijn hand om haar voor te laten gaan.

Ze nam hem op met een scherpste die voortkwam uit de duizenden uren die ze had doorgebracht in het gezelschap van bekende criminelen die alle soorten onuitsprekelijke misdaden hadden begaan. Deze man vormde geen gevaar, dat zag ze nu wel in. Maar Kristen Mayhew was een voorzichtige vrouw. 'Ik wacht wel tot de volgende.'

Zijn blauwe ogen fonkelden en er trilde een spiertje in zijn wang. Ze had hem beledigd. Jammer dan. 'Ik doe onschuldige vrouwen niks,' zei hij met een strak gezicht en hij hield de liftdeuren tegen toen die dicht begonnen te schuiven. Zijn krachtige lichaam zakte een beetje in en ze kreeg plotseling de indruk dat hij net zo moe was als zij. 'Kom op, dame. Ik wil deze lift niet de hele avond hier houden en ik ben ook niet van plan u hier alleen achter te laten.'

Ze keek met een ongemakkelijk gevoel de verlaten gang door. Ze wilde hier niet langer blijven rondhangen dan strikt noodzakelijk was. Dus stapte ze de lift in, geërgerd zoals altijd wanneer ze moest erkennen dat ze ondanks tien jaar en vijf keer zo veel zelfhulpboeken nog

steeds bang was om alleen in een donkere gang te zijn. ‘Hou op met me “dame” te noemen,’ snauwde ze.

Hij stapte achter haar aan de lift in en de deuren gleden dicht. Hij keek haar aan. Zijn blik was nu streng. ‘Wat was het eerste wat ze u geleerd hebben bij die cursus zelfverdediging, mevróuw?’

Ze werd witheet vanwege zijn neerbuigende toon. ‘Dat je je altijd bewust moet zijn van je omgeving.’

Hij trok alleen maar arrogant een wenkbrauw op en Kristens bloed begon te koken. ‘Dat was ik ook. Ik wist toch dat u er was, of niet soms? Ook al besloop u me.’ En dat was zo. Ze durfde te zweren dat hij er geen moment eerder was geweest dan dat ze zijn aanwezigheid had gevoeld en hij had geen geluid laten horen terwijl hij naderbij kwam.

Hij snoof. ‘Ik stond daar al een volle twee minuten.’

Kristen keek hem achterdochtig aan. ‘Echt niet.’

Hij leunde tegen de liftwand en sloeg zijn armen over elkaar. “Aan-tekening voor de afdeling Onderhoud,” imiteerde hij. ‘En mijn favoriet: “Ga naar huis en rust uit, gelul.”’

Kristen voelde haar gezicht rood worden. ‘Waarom bewegen we niet?’ wilde ze weten, maar toen sloeg ze haar ogen ten hemel. Geen van beiden had op een knop gedrukt. Ze drukte snel op de knop voor de eerste verdieping en de lift kwam in beweging.

‘En nu weet ik waar u uw auto hebt staan,’ verklaarde hij met een tevreden knik.

Hij had gelijk. Ze had alles genegeerd wat ze had geleerd over zichzelf beschermen. Ze wreef over haar kloppende slapen. ‘U had gelijk, ik zat ernaast. Bent u nou tevreden?’

Zijn lippen krulden en de aanblik benam haar de adem. Een simpele glimlach veranderde zijn gezicht van verschrikkelijk in... verschrikkelijk mooi. Haar arme, mishandelde hart sloeg over en ze had de tegenwoordigheid van geest om versteld te staan van zichzelf. Ze reageerde nooit op mannen, in ieder geval niet op díe manier. Het was niet zo dat ze niets van ze moest hebben of ze niet zag staan; ze kon zelfs waardering kon hebben voor een fraai exemplaar zo hier of daar. En hij was absoluut een fraai exemplaar. Lang, breed. Filmsterrenuiterlijk. Natuurlijk zou ze hem hebben gezien. Ze was per slot van rekening ook maar een mens. Alleen een beetje gekneusd. Die twee woorden sneden door haar bewustzijn. Nee, er was beslist geen sprake van ‘een beetje’.

‘Nee,’ zei hij. ‘En het was echt niet mijn bedoeling om u te besluipen. U leek alleen zo op te gaan in dat gesprek met uzelf en ik wilde niet storen.’

Haar wangen werden opnieuw rood. ‘Praat u nooit in uzelf?’

Zijn glimlach vervaagde en de blik vol bijna wanhopige eenzaamheid verscheen weer in zijn ogen, waardoor Kristen zich alleen omdat ze de vraag had gesteld al schuldig voelde. ‘Zo af en toe,’ mompelde hij.

De bel van de lift ging opnieuw en de deuren gingen open in een donkere grot vol auto’s en de geur van oude olie en uitlaatdampen. Dit keer was zijn ‘na u’-gebaar een stuk ingetogener en Kristen wist niet goed hoe ze een einde aan het gesprek moest maken.

‘Luister, het spijt me dat ik u bijna met pepperspray had bewerkt. U had gelijk. Ik moet beter op mijn omgeving letten.’

Hij bestudeerde haar aandachtig. ‘U bent moe. Mensen zijn minder op hun hoede wanneer ze moe zijn.’

Ze glimlachte zuur. ‘Het is dus te zien, hè?’

Hij knikte. ‘Ja. Laat me u naar uw auto brengen, alleen om mij gerust te stellen.’

Kristen kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Wie bent u?’

‘Ik vroeg me al af wanneer u dat zou vragen. Bent u altijd zo vol vertrouwen, dat u gesprekken voortzet met onbekende mannen in een verlaten lift?’

Nee, dat was ze volstrekt niet, ze had absoluut het recht niet om dat te zijn. ‘Nee, meestal spuit ik eerst pepperspray en stel ik later wel vragen,’ riposteerde ze en hij glimlachte, dit keer berouwvol en gelaten.

‘Dan heb ik denk ik weer geluk gehad,’ zei hij. ‘Ik ben Abe Reagan.’

Kristen keek nadenkend. ‘Ik ken u. Ik weet het zeker.’

Hij schudde zijn donkere hoofd. ‘Nee, dat zou ik me hebben herinnerd.’

‘Hoezo?’

‘Omdat ik nooit een gezicht vergeet.’

Hij zei het op een manier die geen tegenspraak duldde, alsof er geen sprake kon zijn van flirten. En Kristen ergerde zich toen ze merkte dat ze teleurgesteld was.

‘Ik moet naar huis.’ Ze draaide zich om met de sleutel tussen haar vingers uitstekend, zoals ze had geleerd. Ze hield haar hoofd omhoog

en keek en luisterde terwijl ze liep, maar ze hoorde alleen zijn voetstappen achter zich. Ze bleef staan bij haar bejaarde Toyota en hij hield ook stil. Ze keek omhoog naar zijn gezicht, dat zich opnieuw in de schaduw bevond. 'Dank u. U kunt nu wel gaan.'

'Ik denk het niet, mevróúw.'

Genoeg was genoeg. 'Pardon?'

Hij wees naar haar band. 'Kijk zelf maar.'

Kristen keek en voelde zich letterlijk misselijk worden. Uitgerekend nu, een lekke band. 'Verdomme.'

'Maak u geen zorgen. Ik zal hem wel verwisselen.'

Op een ander moment zou ze misschien hebben geweigerd, want ze was zelf heel goed in staat om een band te verwisselen. Vandaag liet ze hem zijn gang gaan. 'Dank u. Dat waardeer ik echt, meneer Reagan.'

Hij trok zijn overjas uit en legde die op de motorkap van haar auto. 'Mijn vrienden noemen me Abe.'

Ze aarzelde en haalde vervolgens haar schouders op. Als hij kwaad in de zin had gehad, dan had hij dat nu al wel gedaan. 'Ik ben Kristen.'

'Doe dan de kofferbak open, Kristen, dan kun je zo weer op weg.'

Kristen deed wat haar werd gevraagd en vroeg zich ondertussen af hoe het lang geleden was dat ze haar kofferbak had opengedaan. Ze hoopte maar dat ze een reservewiel had en bereidde zich voor op de bijtende opmerking van Meneer Betweter als dat niet het geval zou blijken te zijn.

Ze bleef stokstijf staan en staarde naar het binnenste van de kofferbak die de laatste keer dat ze keek schoon en leeg was geweest.

Zeggen dat het niet precies was zoals ze hem had achtergelaten zou zacht zijn uitgedrukt. Ze stak aarzelend een hand uit, maar trok die toen snel weer terug. *Nergens aankomen*. Ze tuurde en probeerde wijs te worden uit de drie grote pakketten die er eerder niet hadden gelegen. Toen haar ogen gewend waren aan het zwakke licht dat de kofferbakverlichting verspreidde, begonnen haar hersenen te verwerken wat haar ogen zagen. De daaropvolgende boodschap van haar hersenen deed haar maag omdraaien. Ze had gedacht dat haar dag na het Contifiasco niet erger had kunnen worden.

Ze had het heel erg bij het verkeerde eind gehad.

Reagans stem drong door de mist in haar hoofd. 'Dit is zo gepiept.'

‘Eh, ik denk het niet.’

Hij stond in een oogwenk achter haar. Hij keek over haar schouder en ze hoorde hem sissend zijn adem uitstoten. ‘Kolere.’

Of zijn ogen waren beter dan die van haar of de vermoeidheid had ervoor gezorgd dat ze alles vertraagd deed, want het kostte Abe Reagan maar een fractie van een seconde om de situatie te overzien, terwijl het haar verscheidene seconden had gekost om die te verwerken, en ze werd vervuld van afschuw.

‘Ik moet de politie waarschuwen.’ Haar stem beefde en dat kon haar niets schelen. Het gebeurde niet elke dag dat haar persoonlijke ruimte werd geschonden. En het gebeurde zeker niet elke dag dat ze geconfronteerd werd met haar eigen plaats delict. En deze hier sloeg echt alles.

Drie plastic melkkratten stonden naast elkaar. Elk krat bevatte kleding met daarbovenop een bruine envelop. Op elke envelop was precies in het midden een polaroidfoto geplakt. En zelfs vanaf de plek waar ze stond kon ze zien dat het onderwerp van elke foto morsdood was.

‘Ik moet de politie waarschuwen,’ herhaalde ze, dankbaar dat haar stem weer normaal klonk.

‘Dat heb je net gedaan.’

Kristen draaide zich om en keek hem aan. ‘Ben je van de politie?’

Hij haalde een paar rubberhandschoenen uit zijn zak. ‘Rechercheur Abe Reagan, Moordzaken.’ De handschoenen werden aangetrokken met een knallend geluid dat leek te weerklinken in de stilte van de garage. ‘Dit is misschien een mooi moment om jezelf echt voor te stellen, Kristen.’

Ze keek toe terwijl hij zorgvuldig de envelop van het krat aan de rechterkant pakte. ‘Kristen Mayhew.’

Hij draaide zich met een ruk verrast naar haar om. ‘De openbaar aanklager? Krijg nou wat,’ voegde hij eraan toe toen ze knikte. Hij bestudeerde haar gezicht aandachtig. ‘Het is je haar,’ verklaarde hij, waarna hij zijn aandacht weer op de envelop in zijn hand richtte.

‘Wat is er met mijn haar?’

‘Het zat in een knot.’ Hij hield de envelop dicht bij het lampje van de kofferbakverlichting. ‘Ik wilde dat ik een zaklamp had.’

‘Ik heb er een in het handschoenenvak.’

Hij schudde zijn hoofd, maar zijn blik bleef strak op de polaroid gericht. ‘Laat maar. Ik zal je auto laten wegslepen en onderzoeken op

vingerafdrukken, dus blijf overal af. Potverdorie. Deze gast is dood.'

'Wat, zie je dat zomaar aan dat kogelgat in zijn hoofd?' vroeg Kristen ironisch, en Abe Reagan wierp haar een korte, maar even ironische grijns toe.

'Tja, het is een talent.' Toen werd hij weer ernstig en hervatte het bestuderen van de foto. 'Blanke man, achter in de twintig, begin dertig. Handen voor zijn lichaam vastgebonden...' Hij tuurde even. 'Geweldig,' zei hij vlak.

Kristen boog zich over zijn arm om te kunnen kijken. 'Wat?'

'Als ik me niet vergis heeft iemand je knul van boven tot onder dichtgenaaid.'

Kristen greep zijn arm en draaide de foto naar het kofferbaklicht. Er liep inderdaad een streep van het borstbeen van de man omlaag over zijn lichaam. 'Mijn god,' mompelde ze. Een plotseling opkomende gedachte deed haar vol afschuw naar de kratten kijken en vervolgens naar Reagan. 'Je denkt toch niet...' Ze liet de vraag wegsterven toen hij zijn gezicht tot een grimas verwrong.

'Wat, dat eventuele lichaamsdelen die zijn verwijderd in de kratten zitten? Nou, raadvrouw, ik denk dat we daar snel genoeg achter komen. Herken je deze man?'

Ze tuurde, maar schudde haar hoofd. 'Het is te donker. Misschien herken ik hem als we meer licht hebben.' Ze keek naar hem op. Ze voelde zich stom en hulpeloos en had aan allebei de pest. 'Het spijt me.'

'Het is in orde, Kristen. We komen er wel achter.' Hij klapte zijn mobiele telefoon open en toetste wat cijfers in. 'Met Reagan,' meldde hij zich. 'Ik heb hier een...'

'Toestand,' vulde Kristen in en ze voelde een hysterische lachbui opkomen. Ze duwde die weer terug. Iemand had een moord gepleegd en het bewijs ervan in de kofferbak van háár auto gestopt. Ze had rondgereden in zalige onwetendheid van het feit dat zich een complete plaats delict in de verrekte kofferbak van haar auto bevond. Ze haalde diep adem en was opgelucht toen ze de lucht van oude olie en uitlaatgassen rook in plaats van die van vergane en rottende inwendige organen.

'Een toestand,' herhaalde Abe. 'Ik ben hier met Kristen Mayhew. Iemand heeft zo te zien bewijs van een meervoudige moord in de kofferbak van haar auto achtergelaten... We staan op de eerste verdie-

ping van de parkeergarage naast het gerechtsgebouw. Sluit de uitgangen af, voor het geval hij hier nog rondhangt.’ Hij luisterde, keek toen naar haar, en zijn ogen, waarvan ze had gedacht dat ze koud waren, kwamen vol verhitte interesse tot leven. Zijn blik ging naar haar handen, die nog steeds zijn arm omklemden alsof het een reddingsboei was. Ze deed snel een stap achteruit en wendde haar blik af. Ze liet haar handen langs haar lichaam vallen op het moment dat hij zei: ‘Ik zal het tegen haar zeggen... Ja, ik wacht hier.’ Hij sloeg zijn mobieltje dicht en liet het in zijn zak glijden. ‘Gaat het?’ vroeg hij.

Ze knikte en hoopte dat haar gezicht alleen maar gewoon rood was en niet vuurrood was geworden, want dat vloekte bij haar haar. Ze probeerde zich een houding te geven en vroeg: ‘Wat tegen me zeggen?’ Toen keek ze op en het beetje geforceerde nonchalance dat ze in haar uitdrukking had weten te leggen verdween als sneeuw voor de zon.

Hij stond nog steeds met een intense blik en een strak gezicht naar haar te kijken. Er begon een tinteling ergens in haar borst, die zich uitbreidde naar haar ledematen. Ze moest tot haar schande haar handen in elkaar grijpen om te voorkomen dat ze zijn arm weer zou beetpakken. ‘Spinnelli zei dat ik tegen je moest zeggen dat je niet al die moeite had hoeven doen om aandacht van het korps te krijgen,’ zei hij met diepe, rommelende stem. ‘Bloemen en bonbons waren genoeg geweest.’ Het timbre van zijn stem alleen al versterkte het gevoel van vingertoppen die langs haar nek gingen en ze vroeg zich plotseling af hoe het zou zijn als hij dat ook werkelijk deed. Maar hij had zich weer omgedraaid naar de kofferbak en de drie kratten, waardoor de bijna tastbare verbinding tussen hen verbroken werd, en Kristen hilverde opnieuw. ‘Hij stuurt de forensische dienst. Dit kan wel even duren.’

Woensdag 18 februari, 21.00 uur

Eindelijk. Hij zat in zijn auto, veilig buiten de opgewonden geüniformeerde activiteit die gaande was in de parkeergarage. Lichten flitsten en overal was geel politielint gespannen. Of een of andere hoogwaardigheidsbekleder was in de garage vermoord of Kristen Mayhew had eindelijk in haar kofferbak gekeken. Hij was er tamelijk zeker van dat hij de eerste mogelijkheid kon uitsluiten.

Hij had het de afgelopen weken druk gehad. Hij zat nu aan zes. Zes gedaan, nog ongeveer een miljoen te gaan.

Hij had zijn eerste in het geniep gedaan, pijnloos en stil.

En was tot de conclusie gekomen dat dat niet voldoende was. Niet voldoende dat hij zo'n daad voor de wereld had verricht. Voor de slachtoffers. Voor zijn Leah. Het was niet voldoende dat hij de enige was die het wist. Het was niet voldoende dat hij de enige was die het kon vieren.

Dus had hij zijn plan drastisch aangepast en toen het eenmaal gebeurd was, was het gemakkelijk om vast te stellen wie verder nog moest weten wat hij had gedaan. De persoon die het het meest verdiende om het te weten.

Kristen Mayhew.

Hij volgde haar nu al een tijdje. Hij wist hoe hard ze werkte om gerechtigheid te bereiken voor elk slachtoffer dat haar pad kruiste. En hoe kapot ze ervan was wanneer ze faalde. Vandaag was een slechte dag geweest. Angelo Conti. Gemene, wrede, kille klootzak.

Zijn handen knepen in het stuur. Conti had zonder enig berouw een zwangere vrouw vermoord, maar was vannacht weer thuis en zou in zijn eigen warme bed slapen. Conti zou de volgende dag wakker worden en gewoon verdergaan met zijn leven.

Hij glimlachte. Hijzelf zou de volgende dag wakker worden en Conti's naam in de vissenkomp doen. Die zat vol, zijn vissenkomp. Vol stukjes papier, zorgvuldig uitgeknipt, zorgvuldig gevouwen. Op elk papiertje was een naam getypt die stond voor zo veel kwaad. Maar ze zouden hun verdiende loon krijgen, een voor een. Vroeg of laat zou Conti aan de beurt komen. En net als al die anderen zou Conti boeten.

Hij zat nu aan zes. Zes gedaan, nog ongeveer een miljoen te gaan.

Lees verder in *In het vizier*.

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

- Sterf voor mij* (2008)
- Schreeuw voor mij* (2009)
- Moord voor mij* (2010)
- De dood in haar ogen* (2011)
- De mond gesnoerd* (2012)
- Van mij alleen* (2013)
- In vertrouwen* (2014)
- Heb je me gemist?* (2014)
- Wreed weerzien* (2014)
- Over de schreef* (2015)
- Op de hielen* (2015)
- Niemand zeggen* (2016)
- In de val* (2016)
- In het donker* (2017)
- In het vizier* (2017)

Eerste druk september 2017

Oorspronkelijke titel *I'm Watching You*

First published in 2007 by Headline Publishing Group

This edition is published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved

Copyright © 2004 by Karen Rose Hafer

The moral right of Karen Rose Hafer to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagillustratie © Ebru Sidar/Arcangel Images

Opmaak binnenwerk Text & Image, Westerbork

ISBN 978 90 261 4368 7

ISBN e-book 978 90 261 4369 4

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.